

Határtalanul 2023. október 10-13.

Magyar történelmi és kulturális kincsek nyomában Horvátországban

Már két héttel kirándulásunk előtt megkezdtük a felkészülést a Határtalanul programra. Kutatómunkákat végeztünk a várható helyszínekről. Ezeket az előadásokat osztályfőnöki órán mutattuk be, beszélgettünk a külhoni magyarok helyzetéről, és nagyon vártuk már, hogy indulhassunk.

1. nap:

Kirándulásunk első napjának reggelén már izgatottan vártuk a buszunkat és idegenvezetőnket, akik szinte percre pontosan meg is érkeztek értünk. A buszsofőrök elmondták a tudnivalókat, amiket az utazás során be kellett tartanunk, és megismerkedhettünk Faragó Zoltánnal, honismereti vezetőnkkel is. Már a kirándulás elején fontos volt számára, hogy kihangsúlyozza, ő nem idegenvezető, mert nem idegenbe megy, ahova megyünk, az ott élők is hazánk fiai, és méltón képviseljük Magyarországot, településünket és iskolákat is egész úton. Zoltán bácsi beszédei, versei, történetei igazán hitelessé tették, utazásunk végére sikerült beleképzelnünk magunkat az itt élők helyzetébe és mindennapjaiba.

Elsőként Eszékre látogattunk, ahol a Horvátországi Magyar Oktatási és Művelődési Központban megismerkedhettünk a horvátországi magyarok oktatási és kulturális helyzetével. Benézhattünk az iskolába, a kollégiumba, találkoztunk ottani gyerekekkel. Elámultunk az iskola nagyságán, szépségén és sajnos a kevés tanulón is. Andócsi János igazgató beszélt nekünk az ott zajló munkákról, a gyerekekről, fejlesztésekről, lehetőségekről. Ajándékainkat átadva búcsút vettünk, és továbbindultunk, megnéztük Eszék óvárosát, főterét és a római katolikus templomot, ahol felkerestük a Ferences rendiek udvarában felállított Krisztus feszületet. Itt elámultunk, hogy ezt a szobrot töltényhüvelyekből, bombatölcsérekkel állították fel, igazán érdekes volt ezt látni. Nem mindennapi szobor. A főtéren még megnéztük a Szent Péter és Pál nagytemplomot, ami ismét nagyon pazar látványt nyújtott. Útközben a buszból láttuk „A fityó elgázolja a tankot” szobor kompozíciót, ez mindenkit mosolygásra készítetett. Ezután ellátogattunk a Kopácsi Rét Nemzeti Parkba, hogy egy szuper kiselőadás után a fapallókon keresztül megnézhettük a madárvilágot, vizek, vízpartok élővilágát, ami nagyon hasonlított a Balaton élővilágára. Majd a várdaróci tájházba vezetett az utunk, ahol nagyon

kedvesen fogadtak minket és megismerkedhettünk a helyi népszokásokkal. Megtanultuk a kakasütés hagyományát is, jókat derültünk a kisfilm láttán, kedvet kaptunk mi is ehhez a hagyományhoz, páran fel is próbálták a kakasjelmezt. Itt is jót beszélgettünk a helyiekkel, s mivel korán beesteledett, elindultunk első szálláshelyünkre, Pélmonostorra, ahol elfogyasztottunk a finom vacsorát, és még ezután kimentünk a helyi iskolához, a focipályára, ahol rögtön sok ottani tanuló jelent meg. Fociztunk, beszélgettünk, játszottunk velük, és mivel már igencsak későre járt, tanáraink vezetésével elbúcsúztunk tőlük, visszatértünk szálláshelyünkre és izgatottan vártuk, hogy másnap milyen új élmények várnak ránk.

2. nap:

A második nap reggelén a bőséges reggeli után felvettük a hidegcsomagot, és elindultunk Juhász Sándor helyi termelő pincészetéhez. Itt is kedvesen fogadott minket Sándor és felesége, bemutatták, elmesélték a szőlő feldolgozásának folyamatát, és sok érdekes régiséget is megtekinthettünk. Ezután indultunk Zágrábba. Hosszú út volt, de megérte. Először megnéztük Zágráb városát, a székesegyházat, benne a Szent István kápolnával, majd ellátogattunk a Liszt Ferenc Intézetbe, ahol megismerhettük munkájukat, hogy hogyan népszerűsítik a magyarságot és népünk kultúráját a szomszédos országokban. Elámultunk, hogy mennyi programot rendeznek, milyen elhivatottsággal őrzik és terjesztik hazánk hagyományait. Majd megnéztük a Jellasics-teret és a Jellasics lovas szobrot a főtéren, majd az öregkapun át a Szent Márk teret tekintettük meg. Itt található a horvát Szábor, vagyis az országgyűlés, amely a Szent Márk templomra néz, amelyen Horvátország és Zágráb címerét Zsolnay-cserepekből rakták ki. Ezután a sok lépcsőzés után fáradtan visszaértünk a Főtérre, majd mivel időnk már későre járt, visszaindultunk a buszhoz, és izgatottan vártuk újabb szállásunkat, amely már a tengerparton várt minket. Ahogy közeledtünk a szálláshoz, a naplementében megláttuk a tengert, csodálatos érzés volt. A szállás minden várakozásunkat felülmúlta, tengerre néző szobát kaptunk, külön fürdővel, tévével, hűtővel. Pazar volt minden. A szállás elfoglalása után lementünk az étterembe vacsorázni, majd mielőtt visszatértünk volna a szállásra, megnéztük a tengerpartot is, és reménykedtünk, hogy másnap megmártózkodhatunk a tengerben.

3. nap:

A harmadik napunk nagyon szépen indult, reggeli után hajókázni mentünk. Az indulás a Krk-szigetről történt. Ilyen szépnek még talán soha nem láthattuk a tengert, mivel igen korán indultunk. Naplementében már sokszor gyönyörködhettünk, de ilyen szép napfelkeltét ritkán látni. Csodáltuk a tengert, a kilátást, átmentünk a Krk-sziget hídjá alatt, és gyönyörű kilátás nyílt a Zrínyi-Frangepán kastélyra, az Omisalj-öbölre. Az idő is nagyon kedvezett nekünk, még a nap is kisütött, az egyórás hajókázás mindenkinek nagyon tetszett, sok fotót készítettünk és élveztük a napot, a tengert, a vizet, teljesen átszellemültünk, kikapcsolódtunk. Amilyen jól indult ez a nap, olyan csodálatosan is folytatódott. Októberhez képest az idő nagyon kegyes volt hozzánk, verőfényes napsütésben értünk el Tersattoba, ahol meglátogattuk a Tersattói Mária Búcsújáró templomot, ahol megnéztük a sok kegytárgyat, a hálát adó képeket, tárgyakat és a szuvenir boltban mi is válogattunk családtagjainknak, magunknak, a gyönyörű gyertyákból, kis szobrokból, rózsafüzérekéből és minden csodás dologból. Majd átmentünk Fiumébe ahol megnéztük a Kormányzói Palotát, A Magyar Királyi Tengerészeti Hatóság épületét, a kikötőt, majd megnéztük a Baross emléktáblát. Mindezt verőfényes napsütésben, melegben élhettük át, csodálatos volt a tengerpart, az épületek, a tengerparti hangulat. Kaptunk pár óra szabadidőt, amikor vásárolhattunk kedvünkre, ehettünk a helyi különlegességekből, még fagyit is árultak a szép őszi időjárásban. Végül búcsút kellett vennünk ettől a szép látványtól és visszaindultunk a szállásunkra, de nagyon boldogok lettünk, mikor tanáraink megengedték, hogy fürdjünk a tengerben. A nap már sajnos lemenőben volt, a víz sem volt meleg, de sokan így is élvezték a tengerben való lubickolást, labdázta, úsztak, ugráltak a stégről, ez igazán a nap megkoronázása volt, majd a naplementét is innen a partról tudtuk nézni, fotózni. Este megvacsoráztunk és fáradtan mentünk a szállásunkra, kicsit szomorúan is, hogy az utolsó éjszakát töltjük itt.

4. nap:

Negyedik nap reggelre kellőképpen elfáradtunk, reggeliztünk, majd búcsút vettünk vendéglátóinktól, a csodás szállástól, a tengertől és elindultunk hazafelé még útba ejtve Varasdöt, mely 20 évig Horvátország fővárosa volt. Itt sétáltunk a barokk belvárosban, itt is a főtéren kaptunk egy kis szabadidőt, hogy még az utolsó ajándékokat meg tudjuk venni. Megnéztük az Erdődyek várkastélyát, a Megyeházat, a Draskovics Palotát és a gyönyörű városházát is. Ezután elérkezett utunk utolsó állomása, Csáktornya, a Zrínyiek sásfészke. A csáktornyai vár és környéke még utolsónak lenyűgözött minket, rácsodálkoztunk, hogy egy országon belül mennyire más kultúrák jelennek meg, mindegyik a maga nemében csodás. Ezután elsétáltunk a Szent Jeromos, szlavóniai származású szent szobrához, a Zrínyi fához, Zrínyi teljes alakos szobrához, a honvédő háború áldozatainak emlékművéhez, ahol elképedve láttuk mennyire fiatalok is védték országukat, hősi halált haltak a szabadságért. A turulmadaras emlékoszlopnál Zoli bácsi elmondta a koszorúzás szabályait, és méltóképp tisztelegtünk a hősök előtt. Ezek a pillanatok nagyon meghatóak voltak, mindenki érezte a pillanat jelentőségét, komolyságát. Innen már hazafelé vezetett az utunk.

Értékelő szakasz:

Fáradtan, de millió élménnyel tértünk haza. Zoli bácsi szavai mindenkinek könnyeket csaltak a szemébe. Minden szavából, tetteiből sütött a hazaszeretet. Elmagyarázta nekünk, hogy mi nem vagyunk idegenek, csak egy piros vonal választ el bennünket a térképen, de lélekben semmi nem választhat el. Olyan szívvel-lélekkel beszélt a szülőföldön való megmaradás fontosságáról, a magyarság összetartozásáról, hogy ez egy életre szóló útmutatással ért fel mindannyiunk számára. Ezen az úton honfélő hazaszeretetből, a szülőföldhöz való ragaszkodásból kapunk olyan ízelítőt, melyet sosem fogunk már elfelejteni, elkísér az élmény egy egész életen át.

Köszönjük a buszvezetőknek is, hogy munkájukat mindig pontosan, precízen végezték, mindig segítőkész szándékkal voltak felénk.

Köszönjük tanárainknak, szüleinknek, hogy lehetővé tették ezt a kirándulást, vigyáztak ránk, támogattak minket, és megmutatták az élet valódi értékeit.

Az iskolába visszatérve megbeszéltük élményeinket, és hogy mennyi mindent kaptunk ettől a kirándulástól. Máshogy tekintünk már a külföldi magyarokra, értékrendünk is megváltozott. Visszatekintettünk a helyszínekre és mindenkinek szép emlékek jutottak eszébe. Hálásak vagyunk, hogy együtt átélhettük ezt.

Itthon lezárásként ellátogattunk a Magyarság Házába, ahol egy érzékenyítő előadást nézhettünk meg.

„A nagyvilág sokkal szegényebb lenne nélkülünk,
De senki nem fog tenni értünk, ha mi nem teszünk.

Hát épp ezért, megmaradásunkért
Fogjunk össze, tegyük végre
Magyar a magyarért.

Bárhol is vagyunk, mi összetartozunk,
Hát örüljünk egymásnak,
Amikor találkozunk.”

(Méry Péter :Határtalan dal)

